

Νῦν ἀς προσθῶμεν κατὰ χρονολογίην καταμάχητα ἐπιγειρήματα κατὰ τῶν ἀντάξιν. Μόλις ἐν Ἰταλίᾳ ἐγνώσθησαν αἱ πρώται τοῦ Μούτση ἐπιγραφαῖ, οἱ ἐν τῇ φιλολογίᾳ διπισθαδρομικοὶ ἡρξαντο εὐθὺς λάβροι κατ' αὐτοῦ ἐπιτιθέμενοι. Τὸν τοῦτο κλέος τῆς πατρίδος ἐν ἐλάττονι τῆς κενοδοξίας αὐτῶν τιθέμενοι οἱ τυραννοφορονούντες γραμματολόγοι διστένοντο ὅτι ἡ Ἰταλικὴ γλώσσα ἡμοιρεῖ τοῦ νεύρου, τῆς συντομίας καὶ τῆς μεγαλοπρεπείας ἀς περιβάλλεται ἡ λατινίς ὅτι τὸ γράφειν ἐν τῇ πατρίῳ γλώσσῃ (ἢν παρ' ὅλιγον δὲν ἔκαλουν *lingua volgare*, γλώσσαν χυδαίαν, ὡς κατὰ τὸν ΙΔ'. καὶ ΙΕ'. αἰώνα), λίγην εὔκολον ἀποβαίνει: ὅτι τέλος παραβαλλομένη ἡ εὐτελής αὕτη διάλεκτος πρὸς τὰς ἀρχαίας γλώσσας δὲν ἥδυνκτο νὰ θεωρηθῇ ἢ ὡς παιδιά. Καὶ ὅλοι ἀνέκραζον ὦ Μορκέλλη! ὦ Σκιάσση! ¹⁾ ὡσεὶ ἐπεκαλούντο δύο ἄγιον. Πλὴν τοῦτο δὲν ἀρκεῖ. Τὸν ὑποτιθέμενον κίνδυνον τὸν δῆθεν παρακολουθοῦντα πᾶσαν καινοτομίαν, τὸ σαθρὸν τοῦτο πλὴν δυστυχῶν σύνθετος ἐπιχείρημα, δὲν ἔλεψεν νὰ προσθάλωσιν ἐνώπιον τῶν ἀπλουστέρων οἱ τῆς στασιμότητος ἀπόστολοι. Δὲν ἀρνεύμεθα ὅτι καὶ αἱ πρὸ τοῦ Μούτση δημοσιεύσεισαν τοῦ *Giovio* ἐπιγραφαῖ τοὺς ἔθορύβησαν ὅλιγον, ἀλλὰ δὲν ἔκινησαν τοσοῦτον τὴν χολὴν αὐτῶν, ἵστως διότι διαγραφεῖς ἐκεῖνος εὐπατρίδης ἐτύγχανεν ἀλλ' εἰς χαυμερπῆς παιδαγωγὸς, διστις τὴν ἡμέραν δὲν ἐδαπάνα ὅπως καταστήσῃ τοὺς ὑπ' αὐτὸν μαθητεύοντας εὐγενεῖς νεανίσκους, ὅσον ἔνεστιν, διλιγάτερον πρὸς τοὺς γονεῖς ὄμοιάζοντας, διάποκληρος οὗτος τῆς κοινωνίας ὅποιας ἀνακοπῆς ἥδυνατο νὰ ἦται; Οἱ ἄγριοι οὗτοι πόλεμος ἐπὶ πολὺ διήρκεσε, λέγομεν δὲ ἐπὶ πολὺ, διότι ἀναγνώσκομεν ἐν τῷ *22*ῳ ἀριθμῷ τοῦ Β'. τόμου τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Πίστης» κατὰ τὸ ἔτος 1825 ἀπολογίαν ὑπὲρ τοῦ Μούτση, ὡς ἐπιγραμματοποιοῦ ἐν τῇ Ἰταλικῇ συγγράφοντος, ἐν ἦται πλεῖστα ἦται

(ἀκολουθεῖ.)

ΗΡΩΣ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ

(κατὰ Σχίλλερον.)

Βλέπετε τὸ παλαιὸν τοῦτο φρούριον, ὅπερ τοῦ ἥλιου αἱ ἀκτῖνες καταφωτίζουσι παρὰ τὰς ἀκτὰς, διοῦ τὰ κύματα τοῦ 'Ελλησπόντου δρμῶσι βρέμοντα κατὰ τῶν βράχων τοῦ πορθμοῦ; Άκούετε τὸν βρόντον τῶν κυμάτων, τῶν θραυσμάτων ἐπὶ τῆς παραλίας; Διαχωρίζουσι ταῦτα τὴν 'Ασίκην ἀπὸ τῆς Εύρωπης, πλὴν δὲν ἔκφοβίζουσι τὸν ἔρωτα.

Οἱ θεός τοῦ ἔρωτος ἔξετόξευσεν ἐν τῶν ἴσχυρῶν αὐτοῦ βελῶν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἡροῦς καὶ τοῦ Λεάνδρου. 'Η Ἡρὼ εἶνε δραυοπρόσωπος καὶ δροσερὸς καθὼς ἡ "Ηβῆ" ἐκεῖνος διατρέχει τὰ δέρη, ὑπὲ τῆς τέρψεως παρασυρόμενος τῆς θύρας. 'Η φιλαπέχθεικ τῶν συγγενῶν τῶν ἀπογόνων τὸ εὐτυχὲς τοῦτο ζεῦγος, δὲν ἔρως τῶν εἰς κίνδυνον εὑρίσκεται. Πλὴν ἐπὶ τοῦ πύργου τῆς Σηστοῦ, διὰ τὰ κύματα τοῦ 'Ελλησπόντου πλέοντας ἀδικόπως μετὰ δούπου, ἡ νεᾶνις καθηταὶ ἐν τῇ μοναξίᾳ καὶ παρατηρεῖ τὰς ὅχθας τῆς Ἀθύδου, ὅπου κατοικεῖ ὁ περιλημένος τῆς. Οἵμοι! οὐδεμία γέρυρα ἐνώνει τὰς ἀπομεμαρυσμένας ταύτας ἀκτὰς, οὐδεμία λέμβος ἐκπλέει ἀπὸ τοῦ ἐνὸς οὐδὲν ἐπιστρέφει ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους. 'Αλλ' δὲ Ἡρως ἔγνω νὰ εὔρῃ τὸν δρόμον του, ἔγνω νὰ εἰσελάσῃ εἰς τοῦ Λαβύρινθου τοὺς ἐλιγμούς. Εἰς τὸν δειλόψυχον διδει εὐχέρειν καὶ θάρρος· διποτάσσει τῷ ζυγῷ του τὰ ἄγρια θύραι, ζεύγνυσιν εἰς τὸ ἄρμα του τοὺς θυμοισιδεῖς ταύρους. 'Η Στύξ αὐτὴ, μὲ τοὺς ἐννέα αὐτῆς κύκλους δὲν σταματᾷ τὸν τολμηρὸν θεόν· ἀρπάζει οὗτος ἔρωμέννην ἐκ

(1) Λόγιοι Ἰταλοί, γράψαντες πλεῖστα λαϊκικά ἐπιγράμματα.

τῶν σκοτεινῶν χώρων τοῦ Πλούτωνος.

‘Ο ἔρως παροτρύνει τὸ θάρρος τοῦ Αε-νάδρου καὶ ὡθεῖ αὐτὸν ἐπὶ τῶν κυ-μάτων μετὰ θερμῆς ἐπιθυμίας. ‘Οταν τὸ φέγγος τῆς ἡμέρας ὥχρι, ὁ τολμητίας κο-λυμβητής ρίπτεται εἰς τὰ κύματα τοῦ πόντου, διαχωρίζει αὐτὰ διὰ νευρῶδους βραχίονες καὶ φθάνει ἐπὶ τῆς πολυπο-θήτου γῆς, ὅπου τὸ φῶς λαμπάδος χρη-σμεύει] αὐτῷ ὡς ὀδηγός.

Εἰς τὰς ἀγκάλας ἔκεινης, ἣν ἀγαπᾷ, δὲ εὐδαιμών νέος ἀναπαύεται ἐκ τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ ἀγῶνος· παραλαμβάνει τὴν θίαν ἀμοιβὴν, τὴν δοτίαν δὲ ἔρως τῷ ἀ-πιψυλάσσει, μέγρις ὅτου ἡ ἡώς ἀφι-πνίσῃ τοὺς δύο ἔραστάς ἐκ τοῦ τερ-πνοῦ ὄντερου τῆς παννυχίου δλειότητος, καὶ δὲ νέος ἐπαναρριθῇ εἰς τὰ ψυχρά κύματα τῆς θαλάσσης.

Τριάκοντα ἡμέραι οὔτω πᾶς διέρχονται· τριάκοντα ἡμέραι δίδουσι τοῖς εὐθαλέσι τού-τοις ἔρασταῖς τὰς χαρμονάς, τὰς γλυκύτη-τας γαμηλίου νυκτὸς, τὰς θυμήρεις παρα-φορᾶς, τὰς τερψιθύμους ἐκστάσεις, ἀξεροὶ οἱ θεοὶ αὐτοὶ φθονοῦσιν. Οὐδόλως ἔγνω τὴν εὐδαιμονίαν μὴ δυνηθεὶς νὰ ὑπο-χλέψῃ τὸν καρπὸν τοῦ οὐρανοῦ ἐκ τῆς φρικαλέας ὅχθης τοῦ ποταμοῦ τοῦ ἥδου.

‘Η ἑσπέρα καὶ ἡ νύξ ἀλληλοδιαδέ-γονται εἰς τὸν δρῖζοντα.

Οἱ ἔρασται δὲν ἅλεπουσι τὰ φυλ-λορροοῦντα δένδρα, δὲν παρατηροῦσι τὸν ἄνεμον τοῦ Κορρᾶ, ἀναγγέλοντα τὴν ἔ-λευσιν τοῦ χειμῶνος. ‘Αγάλλονται καὶ ἅλεπουσι ἔλαττωμένας; τὰς ἡμέρας καὶ εὐγνωμονοῦσι τῷ Διὶ ὅστις ρηκύνει τὰς νύκτας.

‘Ηδη δὲ χρόνος τῶν νυκτῶν ἵτο δύοιος τῷ τῶν ἡμερῶν. ‘Η νεᾶνις καθημένη εἰς τὸν Πύργον τῆς καθεώρα τὴν κό-μην τοῦ ἥλιου τρέχουσαν πρὸς τὸν δρῖζοντα· ἡ θάλασσα, ἡ συχος καὶ γαλη-νιαῖα, παρομοιάζει, διαυγεῖ καθρέπτη, οὐδεμία πνοή δὲν ἔρρυτίδου τὴν κρυ-σταλλώδη αὐτῆς ἐπιφάνεια· πλήθη δελ-φίνων ἔπαιζον εἰς τὸ διαφανὲς στοιχεῖον, ἢ δὲ συνοδία τῆς Θέτιδος ὑψοῦτο κατὰ

μέλαιναν μακρὰν γραμμὴν ἐκ τοῦ κόλ-που τῆς θαλάσσης. Τὰ θαλάσσια ταῦ-τα ὄντα ἐγνώριζον μόνα τὸ μυστικόν τοῦ Αεάνδρου. ἀλλ’ ἡ ἐκάτη ἐμπόδιος αὐτὰ ἀείποτε νὰ δμιλῶσι. ‘Η κόρη κα-τοπτεύει μετὰ ρεμβασμοῦ τὴν ὥραίν ταῦ-την θάλασσαν καὶ τῇ λέγει διὰ φωνῆς θωπευτικῆς· «Γλυκὺν στοιχεῖον δύνασαι νὰ ἀπατᾶς; »Οχι, ἡθελον ἀποκαλέσει «ἀπατεῖνα ἔκεινον ὅστις ἡθελει ἀπιστον-»καὶ ἀπατηλὴν σὲ ἀποκαλέσει. ‘Απατη-»λὴ καὶ ψεύστρια εἶναι ἡ γεννεὰ τῶν ἀν-θρώπων, σκληρὰ εἶναι ἡ καρδία τοῦ πα-τρός μου· ἀλλὰ σὺ, πραγγελώς καὶ εὐ-»μενής, συγκινεῖσαι πρὸς τὸ ἀλγός των νερωτοῖς. ‘Εγὼ κατεδικάσθην νὰ διέρχο-»μαι έισιν περίλυπον καὶ μονήρη εἰς τὰ ἔρημα τοῦτο τείχη καὶ εἰς αἰώνιον» νὰ μαραίνωμαι ἀηδίαν. ‘Αλλὰ σὺ φέρεις ἐπὶ τοῦ στήθους σου, δίγχως ἀκατίου, ὀδίγχως γεφύρας ἔκεινον τὸν ὅποιον ἀγα-»πῶ, καὶ τὸν δόδηγες εἰς τὰς ἀγκάλαις μου. Φρικαλέον εἶναι τὸ Βάθος σου, τρο-»μερὰ εἰσὶν τὰ κύματά σου! πλὴν σὲ κατακαλάσσει δὲ ἔρως, σὲ ὑποτάσσει τὸ θάρρος. ‘Ο Παντοδύναμος θεὸς σὲ ὑπέ-»ταξε ἐπίσης ὅποτε ἡ νέχ καὶ εὐειδής· «Ἐλλην ἐπέστρεψε πάλιν μετὰ τοῦ ἀ-»δέλφου της φέρουσα τὸ χρυσοῦν δέραις ἐκπληγθεῖσα ὑπὸ τῶν θελγήτρων την-»τὴν ἔξουσίας ἐπὶ τοῦ κύματός σου, τὴν παρέσυρας εἰς τὰ Βάθη σου, θάλα-»σα.»

Εἰς τὰ κρυσταλλώδη σπήλαια, ὑπὸ τῆς ἀθανασίας πρεικοδοτηθεῖσα, θεὰ, εἴναι αὕτη ἡ γνωμένη τινὶ θεῷ ἐνδιαφέρεται πρὸς τὸν καταδεινωγμένον ἔρωτα, καταπρά-»νει τὰς σφοδρὰς κινήσεις καὶ δόδηγει εἰς τὸν λιμένα τοὺς ναυτιλούμενους. ‘Ωραῖας Ἐλλην, γλυκεῖα θεὰ, σὲ ἐπικαλοῦμαι, ἐ-πανάγαγέ μοι ἔκεινον δὲν ἀγαπῶ διὰ τῆς συνήθους ὁδοῦ.»

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον.)

Δ. Δ. ΜΑΡΓΑΡΗΣ.